

מסורת הש"ס

א) לקמן פ"א. טוסה לה. ב) ג' ע"א. פסיקתא פרתה. ופסוק: "ואתמנן". מדרש: וברקלקמן. ע"ו. יט: א) מדוּס גדול כי בכל חומש וכן במקוים מדויקס בג' לו סי' מ' טוף פסוק 'ו' אפי' לו בו נדפס על אדו ח"י המורה בפסוקים: א) ובתמי' טופף: אפי' וברקלקמן. וכן ע"ד בגי' י"ו ימי ס"ח וימנינו, ה) שבת מנ: ט) נדרים לה. י) ופס' בסיטן הממרה בכל החומשין גולה פסוקי המורה משתה אלפיס תמתי' ופי' בלש"ש פ' עקב רמו תמתי' ויודו רענ גורס כי אלפיס תמתי' ב' ט) ובתמי' ופסוק: שמונה אלפיס ופי' וע"ש מהר"ש, בלש"ש על תורה יתד: ט) ספרי פ' ואתמנן. ה) בנפסרי: וכן הוא אמר אמר ופי' (רש"י ע"א. ט.) בנש"י רי"ף: שמה. א) בנש"י שבר"ש: אין עליו חכמה ללמוד משנה כי מקרא (וכו') ט) ובנפ"ש ע"א. ט"ש. מפלה איתן.) ה) בנש"י: שבעי' טופף: חד וימנא מלי שבתה בג' טוין ש"מ שימעה אחו שני פפמים היינו ושלמס: ה) ופי' תלמוד. ויכיה דפסרי ובע"ש. ט) ושם ד"ה איהו: ט) ונדרש' טופף: עומד, א) ואפ"ל בבבל להמ מנכ"ן. ז) ודבור זה שייך לתרי דיבורי נקראו סופרים, א) ושם ד"ה בנפ"ש. נמסכת.

האשה נקנית פרק ראשון קידושין

הוא אמינא ליה לשתן גירא בעיניך. כלומר הייתי מתגרה בו ושתן הוא יצר הרע ולא אירא שיחטיאני: **אדיך על זאורי דכריך.** צעוד ידך תקיפה על כן קודם שיגדיל ולא יקבל תוכחתך השיאו אשה: **משיסר.** שני הגיע זמן לנכנס ויותר מעשרין ומרתין אל תאחריו. **לשון אחר אדיך על זאורי דכריך** בשעה שעוד ידך תקיפה עליו הוא זכיר ללמוד תוכחות ואמה ומנו משיתסר ועד עשרים ומרתין לה משיתסר אין צד דעת לקבל תוכחות כל כך ואל מבזי יסורין ותוכחות ויותר מעשרים ומרתין יש לחוש ש' שלא יבעט וזה עיקר: **על פי דרכו.** דרך שכל ימיו יהא מתנהג בו מנך לו צנערותו ואזוהי נעדרותו רבי יהודה ורבי נחמיה כו': **און בן דן.** תלמיד שהיה צמיהס: **אינו מלמד משנה.** אין חובת בנו עליו אלא במקרא מכלן ואיך ילמד הוא לעצמו: **סורה.** ולא נביאים וכתובים: **זכונון בן דן שמודו אינו אכזי.** ועד היכן נמי דקאמר' הכי קאמר' עד היכן אדם חייב לו ללמוד תורה צדקותיו אמר רב יהודה: **לבו ולבן צנו.** דשדי דינסא **אריסיה.** לבנו ולבני ראו לעטיפת הראש אלא כיסוי צעלמא שס על ראשו שלא לילך בגילוי ראשו: **ולא הספיק להתעטף בצדוקו:** מאי כולי האי. שמיירת לנשא בלא עטיפה ההוגנת לך: **לא טעים אומלא.** צר מעט גבולות היו רגילין לעטוס בצדק: **עד דמקרי ליונקא ומוספיה.** מהדר לו מה שקרא אלתמול ומלמודו עוד פסוק יותר: **אלא ושלמס.** מדלא כתבי' וסניתם ששלמס: **ליומי ימי השבע:** א) לפיך נקראו כו'. מילמא בצפי נפשה היא: גמ"ס. צדוק וטעמי סתימיתיה של משניות ולמלס צמא ספותות וז' את זו: **נקראו ראשונים סופרים.** כדכתבי ד"ה ב א) ומשפחות סופרים יושבי יעבד: **וי' דחון.** כל הונך על מקו: **לא וזו משס.** לא איתפרש היכא: **חסר ממנו.** ממנין ס"ת: **יהו מחודדין צפיד.** חזור עליהם וצדוק צעומקס שאס ישאלך אמר לא תלטרך לגמנס אלא שמוכל לומר מיד:

מפיק רש"י

חנך לבער על פי דרכו. לפי מה שתלמד לבער ומתכוונת צדקיה אס לטוב אס לרע וג' כי יוקן לא יסור ממנו ופס' ס' ב' ה. תלמוד: שבת טעמי המשניות שמתנו וילא סודא אבל השרים הוראם מן המשנה נקראו מבלי העולם נמס' טוסה (כ). (ברכות ה.) לת' הנשנה מה סה ופשמים ספותות וז' את זו ויין לתן שיהי שחית קיימות או לענת דברי המתאים ההולקים צדרי וימלא הא מני פלוגי חסס הוא (ב"ב ג.). לא צריכא ליומי. צ' ימוס מקרא ו' ימוס משנה ופי' וכן כל שבע וטעמי ע"ו י. לא זז משים. לא ידענא היכא איתמר ומיה לענין וי' דגחון איתמר, מדרשנין לה

הוא אמינא ליה לשתן גירא בעיניך. כלומר הייתי מתגרה בו ושתן הוא יצר הרע ולא אירא שיחטיאני: אדיך על זאורי דכריך. צעוד ידך תקיפה על כן קודם שיגדיל ולא יקבל תוכחתך השיאו אשה: משיסר. שני הגיע זמן לנכנס ויותר מעשרין ומרתין אל תאחריו. לשון אחר אדיך על זאורי דכריך בשעה שעוד ידך תקיפה עליו הוא זכיר ללמוד תוכחות ואמה ומנו משיתסר ועד עשרים ומרתין לה משיתסר אין צד דעת לקבל תוכחות כל כך ואל מבזי יסורין ותוכחות ויותר מעשרים ומרתין יש לחוש ש' שלא יבעט וזה עיקר: על פי דרכו. דרך שכל ימיו יהא מתנהג בו מנך לו צנערותו ואזוהי נעדרותו רבי יהודה ורבי נחמיה כו': און בן דן. תלמיד שהיה צמיהס: אינו מלמד משנה. אין חובת בנו עליו אלא במקרא מכלן ואיך ילמד הוא לעצמו: סורה. ולא נביאים וכתובים: זכונון בן דן שמודו אינו אכזי. ועד היכן נמי דקאמר' הכי קאמר' עד היכן אדם חייב לו ללמוד תורה צדקותיו אמר רב יהודה: לבו ולבן צנו. דשדי דינסא אריסיה. לבנו ולבני ראו לעטיפת הראש אלא כיסוי צעלמא שס על ראשו שלא לילך בגילוי ראשו: ולא הספיק להתעטף בצדוקו: מאי כולי האי. שמיירת לנשא בלא עטיפה ההוגנת לך: לא טעים אומלא. צר מעט גבולות היו רגילין לעטוס בצדק: עד דמקרי ליונקא ומוספיה. מהדר לו מה שקרא אלתמול ומלמודו עוד פסוק יותר: אלא ושלמס. מדלא כתבי' וסניתם ששלמס: ליומי ימי השבע: א) לפיך נקראו כו'. מילמא בצפי נפשה היא: גמ"ס. צדוק וטעמי סתימיתיה של משניות ולמלס צמא ספותות וז' את זו: נקראו ראשונים סופרים. כדכתבי ד"ה ב א) ומשפחות סופרים יושבי יעבד: וי' דחון. כל הונך על מקו: לא וזו משס. לא איתפרש היכא: חסר ממנו. ממנין ס"ת: יהו מחודדין צפיד. חזור עליהם וצדוק צעומקס שאס ישאלך אמר לא תלטרך לגמנס אלא שמוכל לומר מיד:

הוא אמינא ליה לשתן גירא בעיניך. כלומר הייתי מתגרה בו ושתן הוא יצר הרע ולא אירא שיחטיאני: אדיך על זאורי דכריך. צעוד ידך תקיפה על כן קודם שיגדיל ולא יקבל תוכחתך השיאו אשה: משיסר. שני הגיע זמן לנכנס ויותר מעשרין ומרתין אל תאחריו. לשון אחר אדיך על זאורי דכריך בשעה שעוד ידך תקיפה עליו הוא זכיר ללמוד תוכחות ואמה ומנו משיתסר ועד עשרים ומרתין לה משיתסר אין צד דעת לקבל תוכחות כל כך ואל מבזי יסורין ותוכחות ויותר מעשרים ומרתין יש לחוש ש' שלא יבעט וזה עיקר: על פי דרכו. דרך שכל ימיו יהא מתנהג בו מנך לו צנערותו ואזוהי נעדרותו רבי יהודה ורבי נחמיה כו': און בן דן. תלמיד שהיה צמיהס: אינו מלמד משנה. אין חובת בנו עליו אלא במקרא מכלן ואיך ילמד הוא לעצמו: סורה. ולא נביאים וכתובים: זכונון בן דן שמודו אינו אכזי. ועד היכן נמי דקאמר' הכי קאמר' עד היכן אדם חייב לו ללמוד תורה צדקותיו אמר רב יהודה: לבו ולבן צנו. דשדי דינסא אריסיה. לבנו ולבני ראו לעטיפת הראש אלא כיסוי צעלמא שס על ראשו שלא לילך בגילוי ראשו: ולא הספיק להתעטף בצדוקו: מאי כולי האי. שמיירת לנשא בלא עטיפה ההוגנת לך: לא טעים אומלא. צר מעט גבולות היו רגילין לעטוס בצדק: עד דמקרי ליונקא ומוספיה. מהדר לו מה שקרא אלתמול ומלמודו עוד פסוק יותר: אלא ושלמס. מדלא כתבי' וסניתם ששלמס: ליומי ימי השבע: א) לפיך נקראו כו'. מילמא בצפי נפשה היא: גמ"ס. צדוק וטעמי סתימיתיה של משניות ולמלס צמא ספותות וז' את זו: נקראו ראשונים סופרים. כדכתבי ד"ה ב א) ומשפחות סופרים יושבי יעבד: וי' דחון. כל הונך על מקו: לא וזו משס. לא איתפרש היכא: חסר ממנו. ממנין ס"ת: יהו מחודדין צפיד. חזור עליהם וצדוק צעומקס שאס ישאלך אמר לא תלטרך לגמנס אלא שמוכל לומר מיד:

הוא אמינא ליה לשתן גירא בעיניך. כלומר הייתי מתגרה בו ושתן הוא יצר הרע ולא אירא שיחטיאני: אדיך על זאורי דכריך. צעוד ידך תקיפה על כן קודם שיגדיל ולא יקבל תוכחתך השיאו אשה: משיסר. שני הגיע זמן לנכנס ויותר מעשרין ומרתין אל תאחריו. לשון אחר אדיך על זאורי דכריך בשעה שעוד ידך תקיפה עליו הוא זכיר ללמוד תוכחות ואמה ומנו משיתסר ועד עשרים ומרתין לה משיתסר אין צד דעת לקבל תוכחות כל כך ואל מבזי יסורין ותוכחות ויותר מעשרים ומרתין יש לחוש ש' שלא יבעט וזה עיקר: על פי דרכו. דרך שכל ימיו יהא מתנהג בו מנך לו צנערותו ואזוהי נעדרותו רבי יהודה ורבי נחמיה כו': און בן דן. תלמיד שהיה צמיהס: אינו מלמד משנה. אין חובת בנו עליו אלא במקרא מכלן ואיך ילמד הוא לעצמו: סורה. ולא נביאים וכתובים: זכונון בן דן שמודו אינו אכזי. ועד היכן נמי דקאמר' הכי קאמר' עד היכן אדם חייב לו ללמוד תורה צדקותיו אמר רב יהודה: לבו ולבן צנו. דשדי דינסא אריסיה. לבנו ולבני ראו לעטיפת הראש אלא כיסוי צעלמא שס על ראשו שלא לילך בגילוי ראשו: ולא הספיק להתעטף בצדוקו: מאי כולי האי. שמיירת לנשא בלא עטיפה ההוגנת לך: לא טעים אומלא. צר מעט גבולות היו רגילין לעטוס בצדק: עד דמקרי ליונקא ומוספיה. מהדר לו מה שקרא אלתמול ומלמודו עוד פסוק יותר: אלא ושלמס. מדלא כתבי' וסניתם ששלמס: ליומי ימי השבע: א) לפיך נקראו כו'. מילמא בצפי נפשה היא: גמ"ס. צדוק וטעמי סתימיתיה של משניות ולמלס צמא ספותות וז' את זו: נקראו ראשונים סופרים. כדכתבי ד"ה ב א) ומשפחות סופרים יושבי יעבד: וי' דחון. כל הונך על מקו: לא וזו משס. לא איתפרש היכא: חסר ממנו. ממנין ס"ת: יהו מחודדין צפיד. חזור עליהם וצדוק צעומקס שאס ישאלך אמר לא תלטרך לגמנס אלא שמוכל לומר מיד:

עין משפט
נר מצוה

א) ומי' פ"א מהל' מ"ח הל"ו טושי' י"ד ר' רמא ספי' י: ב) מ"ח פ"א מהל' מ"ח הלכ' צ' סמג עש' יז טושי' י"ד סימן רמא ספי' ג: שבה ג' ד מ"ח טושי' טומנ' טס טושי' י"ד סימן רמו ספי' ד:

תורה אור השלם

- תרג' לעבר על פי דרכו גם כי יוקן לא יסור משלי כ' ו
- ולמקדמם אחת את בניכם ללמד בם בשבתך בביתך ובלכתך בדרך ובשבתך ובקטוקי:
- רק השומר לך ושומר נפשו מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל מי יתיר והודעתם לגי' וכן יבין:
- והשומר לך והשומר נפשו מאד פן תשכח את הדברים אשר ראו עיניך ופן יסורו מלבבך כל מי יתיר והודעתם לגי' וכן יבין:
- כל הונך על גחון וכל מרבה רגלים לכל ובקשן השורץ על הארץ לא תאכלום כי שסק יקרא אי מב
- ואת שעיר התשאית דרש ר"ש משה הפנה שרף וקצף על אלעזר ועל איהווא בני דחון והותרם לאמר:
- והתגלה ואת הפתק לא יגלה וחסר הבחון את הפתק שבעת ימים שנית:
- בשבת חזיר מיער וזו שרי' יעבד:
- ההוא רחום יכפר עון ולא שחית ותרבה לקשיב אפו ויאמר כל ה' תהלים עת לח
- ויאמר ו' אל משה הזה אנכי בא אליך בעב ויען בעבור שמע העם בך דברי עמך וגם כן יאמינו לעולם ופד משה את דברי העם אל ו:
- הוא רחום יכפר עון ולא שחית ותרבה לקשיב אפו ויאמר כל ה' תהלים עת לח
- ויאמר ו' אל משה הזה אנכי בא אליך בעב ויען בעבור שמע העם בך דברי עמך וגם כן יאמינו לעולם ופד משה את דברי העם אל ו:
- הוא רחום יכפר עון ולא שחית ותרבה לקשיב אפו ויאמר כל ה' תהלים עת לח
- ויאמר ו' אל משה הזה אנכי בא אליך בעב ויען בעבור שמע העם בך דברי עמך וגם כן יאמינו לעולם ופד משה את דברי העם אל ו:
- הוא רחום יכפר עון ולא שחית ותרבה לקשיב אפו ויאמר כל ה' תהלים עת לח
- ויאמר ו' אל משה הזה אנכי בא אליך בעב ויען בעבור שמע העם בך דברי עמך וגם כן יאמינו לעולם ופד משה את דברי העם אל ו:

יסור ממנה. ואית דמפרש ידך ממש, כלומר דרך תוכחה, והא דאמרינן [מ"ו"ק יז, א] ויתלעין איננה הו' נקראי' בהסודות וימרות, ש"מ לענין אלויות איתמר (שבת סו:). [ויקרא יט, יד] לאהורה למכה בנו גדול, איירי דקרא נהמכה והולך.